

Tilkynning um kæru nr_ 153_2024_ stjórnvald_

Búið til	13.11.2024 13:12:49
Höfundur	Hera Elfarsdóttir
Móttekið dags.	13.11.2024 12:58:14
Tilheyrir	📁 USK24110160 - Karlagata 1 - Kæra 153/2024 - Hækkun girðingar

Efni

Tilkynning um kæru nr_ 153_2024_ stjórnvald_

Upplýsingar

Vinnsla

Móttekið dags.	13.11.2024 12:58:14	Staða	Innflutt
Eigandi		Tímamörk	
Málalykill	00.15.02 Kæurur og dómsmál		
Lykilorð			

Þátttakendur

Frá	Úrskurðarnefnd umhverfis- og auðlindamála - UUA (uua@uua.is)
Til	usk@reykjavik.is
Cc	[Redacted]

Innihald

Góðan dag.

Meðfylgjandi er afrit stjórnsýslukæru, móttekin 6. nóvember 2024 (skriflega undirrituð í dag) þar sem kærð er ákvörðun

Kæra vegna kröfu um hækkun girðingar við húseignina Karlagötu 1

Undirrituðum, sem og öðrum íbúðaeigendum í húseigninni Karlagötu 1 í Reykjavík, hefur borist bréf frá Byggingarfulltrúa Reykjavíkur, þar sem þess er krafist, að "hækkun girðingar við Karlagötu 1" verði fjarlægð innan 30 daga.

Jafnframt er því hótað, að verði skipun byggingarfulltúans ekki hlýtt, verði íbúðareigendum skylt að greiða IKR 25.000, - í dagsektir fyrir hvern dag, sem framkvæmdin dregst á langinn.

Ástæðurnar fyrir þessari einkennilegu aðför eru sagðar vera þær, að með umræddri girðingu séu "sjónlengdir skertar" á gatnamótum Karlagötu og Snorrabrautar, sem skapi "hættu fyrir vegfarendur", auk þess sem ekki hafi verið sótt um leyfi fyrir umræddri girðingu til Reykjavíkur, sem "aðliggjandi landeiganda".

Sem íbúðareiganda á Karlagötu 1 þykir mér með öllu fráleitt, hvernig byggingarfulltrúinn stendur að þessu máli.

Eftir því sem næst verður komist mun þessi girðing hafa verið sett ofan á steinvegginn, sem umlykur garð hússins, fyrir liðlega 15 árum, af þáverandi íbúum á Karlagötu 1, sem nú eru löngu fluttir á brott og munu vera búsettir í Noregi.

Við hjónin sem keyptum íbúð í viðkomandi húsi - fyrir rúmum áratug - höfðum ekki minnsta grun um að fyrri eigendur hefðu gert sig sekan um þann alvarlega "glæp" að setja girðingu á fyrrnefndan steinvegg, sem skapaði hættu fyrir vegfarendur með því að "skerða sjónlengdir" á áðurnefndum gatnamótum.

Og enn síður gátum við hjónin vitað, að þeir hefðu framið þetta "myrkraverk" í óleyfi "aðliggjandi landeiganda", þ.e.a.s. Reykjavíkur.

Þess vegna kom þetta hótunarbréf okkur algjörlega í opna skjöldu.

Ekki síst misbýður okkur sá ruddalegi tónn, sem einkennir skrif byggingarfulltrúans. Það er engu líkara en að við berum ábyrgð á því "glæpsamlega" athæfi, sem fyrri eigendur virðast hafa gert sig seka um.

Yfirgangurinn og ófyrirleitnin sem fram kemur í þessu hótunarbréfi sæmir ekki manni, sem hefur verið falið embætti á vegum Reykjavíkurborgar. Embættismaður sem gerir sig beran að slíku háttalagi virðist ekki skilja, að hann er ekki dómari í sakamáli, heldur "opinber þjónn", sem þiggur umboð sitt frá borgarbúum. Því ber honum, lögum samkvæmt, að haga málflutningi og breytni í garð skjólstæðinga sinna í samræmi við það.

Það er einfaldlega óhæfa að gefa fólki mánuð til að rífa niður girðingu, sem staðið hefur í hálfan annan áratug, að viðlögðum himinháum dagsektum, auk þess sem hér er um kostnaðarsama framkvæmd að ræða.

Samkvæmt álitni lögfræðings, sem leitað var til, er full ástæða til að ætla að málsmeðferð byggingarfulltrúans standist ekki lög, burtséð frá því, hve siðlaus hún er.

Það sæmir ekki opinberum starfsmönnum í "siðmenntuðum" ríkjum að setja blásaklausum húseigendum, sem bera í raun enga ábyrgð á gjörningum fyrri eiganda, slíka afarkosti.

Varðandi efnislega hlið málsins, þá leyfum við okkur að véfengja þá fullyrðingu, að umrædd girðing "skerði sjónlengdir" á viðkomandi gatnamótum, þannig að það "skapi hættu fyrir vegfarendur".

Við höfum aldrei orðið þess vör að nokkur maður, hvorki gangandi né akandi, hefði óþægindi af þessari girðingu.

Þetta er enn fارانlegri ásökun, sé haft í huga, hversu lítið "aðliggjandi landeigendur" hafa gert til að tryggja öryggi gangandi vegfarenda við þá "slysagildru" sem Snorrabrautin er. Miðað við það aðgerðaleysi er nánast grátbroslegt að halda því fram að títtnefnd girðing skapi einhverja hættu fyrir vegfarendur.

Á hinn bóginn er það samdóma álit allra sem bera minnsta skynbragð á útlit og fegurð, að það sé prýði að girðingunni. Auk þess virkar hún sem "hljóðmön" fyrir íbúa hússins, ekki síst ef þeir vija nýta sér garðinn á sumrum. Svo má nefna, að slíkar girðingar hafa verið settar upp víðar við Snorrabrautina.

Áður en við felum lögfræðingi að taka að sér þetta vægast sagt furðulega "klögumál" fyrir okkar hönd, förum við þess á leit við hinn háæruverðuga byggingarfulltrúa að hann afhjúpi fyrir okkur þau lög eða þær reglugerðir sem hann byggir álit sitt á skaðsemi umræddrar girðingar á.

Varla mun svo háttsettur embættismaður byggja upphlaup af þessu tagi á persónulegu álitu sínu einu saman. Til þess virðist embættismaðurinn of viss í sinni sök.

Far svo að embættismaðurinn geti ekki fært óyggjandi og lögfræðilega haldbær rök fyrir þeirri fullyrðingu, að umrædd girðing "skapi hættu fyrir vegfarendur", stendur að líkindum eftir sem áður sú staðhæfing að títtnefnd girðing hafi verið smíðuð "í leyfisleysi".

Sé það rétt er aftur á móti lögfræðilegt álitamál, hvort hægt sé að "ákæra" einn eða neinn eftir hálfan annan áratug fyrir slíkan "glæp", nema því aðeins að mannskaði hafi hlotist af. (Það er jú þekkt í réttarkerfi vestrænna þjóða að manndráp og morð fyrnast ekki...).

Þess vegna erum við hjónin - sem íbúðareigendur - staðráðin í að láta á það reyna fyrir dómi, hvort umræddur "glæpur" sé ekki löngu fyrndur.

Virðingarfyllst,

Arthúr Björgvin Bollason (kt. XXXXXXXXXX)

Arthur B. Bollason